

vet, hvor Husenes Skygger allerede var bleven lange. Fuldt be-lyst af Aftenskæret stod den gamle Voldmølle derovre paa sin Fæstningsstump, hvor den ligesom med aaben Favn hilste Solen i dens Nedgang.

„Du har Ret,“ sagde Jakobe tungt efter en ny Tavshed. „Borte er borte! . . . Sig mig blot, har du noget imod ved Lejlighed at lade mig læse nogle af din Moders gamle Breve til dig? Vi har jo saa sjelden talt om din Familie; men jeg føler det som et Savn ikke at vide mere, navnlig om dine Forældre, end jeg gør.“

Per lod først, som om han overhørte Spørgsmaalet. Da hun gentog det, sagde han kort:

„Jeg har ingen Breve.“

„Nej, jeg veed jo godt, at du ikke i de senere Aar har staaet i Brevveksling med din Familie; men jeg tænker paa Fortiden, paa de første Aar, du var i København. Dengang skrev jo i al Fald din Moder undertiden til dig, har du sagt. Og det er de Breve, jeg saa gerne engang vilde have Lov til at læse sammen med dig.“

„Det kan du ikke, . . . for jeg har dem ikke.“

„Hvor er de da?“

„Hvor de er? Jeg brændte dem, naar jeg havde læst dem.“

„Aa, Per — hvor kunde du —“

Hun fik ikke talt ud. Per havde taget sit Lommetørklæde frem og tørrede sig ned over Ansigtet dermed, som om han var bleven varm. Men hun havde set noget vaadt blinke i hans Øjenhaar og forstod, at han var kommen til at græde og vilde skjule det.

Hendes første Indskydelse var den at gaa hen til ham og slaa Armene om hans Hals. Men hendes Forstand og Erfaring sagde hende betids, at hun ikke skulde gøre det men lade, som om hun ingenting havde set, og hun blev siddende ganske stille, indtil Per af sig selv forlod Vinduet. Saa gik hun hen og tog ham under Armen. Og i nogen Tid gik de nu tavse frem og tilbage paa Gulvet.

Ak ja, hun følte det godt, hun var i denne Tid kun daarligt skikket til at bringe andre Trøst. Hun var selv saa usikker, saa